

[Bilgrav-Nielsen]

afdækket, hvad der egentlig er SF's holdning til det at indgå forlig – det er jo ikke helt uden betydning at vide sådan noget.

Det Radikale Venstre, Socialdemokratiet og SF samt yderligere et parti, der ikke er i Folketinget nu, indgik i 1985 – det er længe siden, men det er en historisk begivenhed, som jeg nævner i dag, fordi finansloven for 1992 netop afslutter dette forlig – forliget om stigningen i ulandsbistanden. Vil SF finde det rimeligt, om eksempelvis – det er helt teoretisk – Socialdemokratiet sammen med regeringen ændrede i den stigningstakt uden om Det Radikale Venstre og SF?

Anden næstformand (Ivar Hansen):

Hr. Lykketoft får ordet for en kort bemærkning, og derefter er det ordføreren for SF.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Det eksempel, hr. Rabhæk Møller kom med, var ikke en illustration af noget som helst andet, end at man selvfølgelig vedstår konsekvenserne af emner, som er blevet konkret behandlet og vurderet under en forhandling, i det år, de vedrører. Men denne sag har været meget omhyggeligt diskuteret under forligsforhandlingen om afskaffelse af depositum for de studerende og bevarelse af de gebyrer i 1992. Det mundede ud i det aftalte kompromis.

Der er ingen mystik i – sådan er det i enhver forhandling – at man vedstår det, man har. Det illustrerer ikke noget som helst andet end det.

I øvrigt synes jeg, at SF skulle bruge juleferien til i sit lønkammer at fortsætte øvelsen med sig selv om, hvordan man egentlig kan få konkret indflydelse i dansk politik. Det synes jeg kunne være en spændende øvelse for SF. Vi var tidligere i debatten inde på, at man har været nær ved at få beg på fingrene, når det gælder finanslovsforslaget. Man har haft svært ved at bevare pessimismen hele vejen igennem med hensyn til udseendet af aftalen, men man synes alligevel ikke, at man ville tage bøvelen med at gå tilbage og forklare sin egen gruppe og sin egen medlemskreds, at man lige så godt kunne være gået med, og derfor skal vi have et lille interessant skuespil her i dag. O.k., det hører med til det politiske livs spilleregler, men man tager det altså ikke særlig alvorligt.

Jes Lunde (SF):

For at afslutte den polemik, vi lige havde, vil jeg sige til hr. Bilgrav-Nielsen, at SF da vedstår de aftaler, vi indgår. Jeg vil ikke udelukke, at vi kan indgå aftaler, som også har bindinger frem i tiden. Det afgørende er så bare at få afdækket, at det er tilfældet. Det, øvelsen går ud på i øjeblikket, er jo at finde ud af, hvad det er, Socialdemokratiet har betalt for at få indgået dette finanslovforlig. Har det deponeret noget af sin handlefrihed hos Venstre, eller har det ikke? Det er for mig at se det, vi har fået afdækket i løbet af meningsudvekslingen her.

Dernæst vil jeg gerne sige til hr. Lykketoft, at eksemplet med at få fjernet gebyrer på uddannelsesområdet er godt nok. Det er rigtigt, at det er et aftaleområde, som er konkret belyst i aftalen, og derfor kan Socialdemokratiet ikke gøre noget i 1992. Det bebrejder vi ikke Socialdemokratiet, men det er et eksempel på, at Socialdemokraterne på forhånd har tilkendegivet, at de er villige til at bruge Fremskridtspartiets stemmer i 1993, og derfor er det helt urimeligt, at Socialdemokratiet nu begynder at spørge, om SF vil bruge Fremskridtspartiets strategisk osv., for det er overhovedet ikke det, det handler om. Vi vil bruge Fremskridtspartiet konkret i enkeltstager, hvor det stemmer som vi, og det er Socialdemokratiet åbenbart også parat til for 1993. Det har man allerede tilkendegivet, og derfor er det hykleri at beskylde os for at ville have en særlig strategisk binding til Fremskridtspartiet. Det ved hr. Lykketoft udmærket at vi ikke har nogen interesse i.

Lad mig så vende tilbage til min ordførertale.

Vi står nu med det færdige resultat af hele finanslovprocessen, og regeringen har fået skudt en masse af sine grove sociale besparelser ned, så finansloven ligger langt fra det udspil, regeringen kom med i august.

SF har i forhandlingerne om finansloven haft et meget frugtbart samarbejde med især Socialdemokratiet og CD og nogle gange også med Det Radikale Venstre. Regeringen har dermed lidt et meget betydeligt nederlag, men den er lige glad og bliver bare siddende. Det spiller åbenbart ingen rolle for regeringen, at den skitse, den spillede ud med så sent som fredagen før, at der blev indgået forlig, blev skudt i stumper og stykker. Det spiller åbenbart heller ingen rolle, at det udgiftspolitiske